

Libris .RO

Respect pentru oare
Colecția: Roman Fiction

Lector: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Coperta: Florin Afloarei

Editura IDEEA EUROPEANĂ
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

© Fundația Culturală Ideea Europeană –
Editura Ideea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALCAZ

Vacanță la Toronto : roman / Alcaz. - București : Ideea
Europeană, 2018
ISBN 978-606-594-661-3

821.135.1

ALCAZ

VACANȚĂ LA TORONTO

Roman

1.

– Alo! Mă numesc Christian Thomas și am văzut că m-ați căutat la telefon!

Pauză, după care:

– Ascultă, vulpe bătrână! Te-am sunat acum șapte luni, ca să te felicit de Anul Nou. Și tu mă suni abia acum?

Altă pauză, dar de data asta din partea mea.

– Paul?... Paul Simionescu?... Piticuțu?

– Chiar el. Văd că-ți mai funcționează creierul mic... că ăla mare, mai bine nu vorbim! Ți-am pus o întrebare, dacă ai observat!

– Da. Te sun abia acum, pentru că abia acum am văzut.

– Când ai ajuns acasă?

– Exact.

– Dar pe unde ai umblat timp de șase luni?

– Acolo unde lucrez.

– Și unde lucrezi, dacă nu sunt prea indiscret?

– În Africa.

– Africa e mare, dacă-mi aduc aminte bine.

– În Coasta de Fildeș, dacă ai auzit de ea!

– Mai este fildeș pe acolo?

– Da. Din import. Ca în majoritatea țărilor africane, elefantul a rămas un dinozaur, uitat de sute de ani.

– Din cauza vânatului?... A climei?...

– Din cauza pădurilor... adică a fostelor păduri. Dacă mai ții minte, elefantul este un produs al pădurilor, păduri care nu mai există în țara asta decât ca plantații de cacao, cafea, cauciuc natural, bumbac și multe altele. În care elefantul nu mai are loc.

– Interesant. Și junglele prin care se plimba Tarzan, urlând și sărind din copac în copac?

– Adresează-te fabricanților de mobilă din Suedia, Italia, Franța și de mai știu eu unde.

Încă o pauză.

– Și ce faci tu în Coasta de Fildeș, dacă nu sunt indiscret?

– Ești, ca de obicei! Dar îți răspund, fiindcă eu sunt cu educațiune. Lucrez pentru Națiunile Unite.

– Conțopist, vânzător de iluzii?

– Exact.

– Și ce vinzi?

– De toate. Și tot ce știe să facă ONU.

– Coordonezi toate astea?

– Cam așa ceva.

– Cum se zice? Rep... Ah, parcă „rep. rez.”, nu?

– Bravo... Reprezentant rezident.

– Adică șeful celor care reprezintă organizațiile Națiunilor Unite: ăia cu sănătatea, cu agricultura, cu industria, cu educația și cu atâtea altele?

– Chiar așa.

– Bine plătit?

– Nu mă plâng... Și tu? După numărul de telefon, parcă ai fi prin Canada?

– La Toronto.

– Ca?

– Ca medic. La clinica universitară, unde sunt și profesor.

– Bine plătit?

– Ca și tine.

– Spune-mi, Paulică, de unde ai căpătat tu numărul meu de telefon?

– De la Dumitrache.

– „Căcărează”?

– El. L-am întâlnit la București, acum un an. De unde avea el numărul tău de telefon nu mi-a spus?

– Eu i l-am dat, tot la București, când ne-am întâlnit la „Fetița”, colegul nostru Pamfil. Dar nu m-a sunat niciodată.

– Cum tu erai pe undeva prin Africa, era normal.

– Oricum, „Căcărează” nu era colegul care-mi lipsea.

– Adevărat. Era reclamagiu... ca turnătorii de pe timpul lui Ceaușescu.

– Nu m-a interesat. Trecutul a rămas trecut. Nu-l mai poți schimba. Prefer să privesc în viitor.

– Totuși, e trecutul nostru.

– Al națiunii. Națiunea copilăriei noastre.

– Să știi că nu s-a schimbat prea mult. Eu mă duceam mai des, la părinții mei... Dar de când s-au prăpădit, anul trecut, nu mai am nici o tragere de inimă.

Resp. În pauza următoare, voiam să-i mulțumesc pentru telefon și să-i caut pe ceilalți care mă sunaseră. Dar Paulică al meu a continuat:

– Spune, Creștine, ce program ai tu pentru vacanța pe care am înțeles că ai început-o?

– Mi-am închiriat o mașină și am de gând să revăd locurile care m-au atras în Franța, în Elveția și în Italia... și nu mai știu pe unde mă vor duce dorințele.

– Cu soția?

– Ea s-a stins acum cinci ani, de ciroză hepatică.

– Ah, condoleanțe!

– Mulțumesc.

– Și de atunci?

– Singur. Și tu?

– A mea nu vrea să facă ciroză hepatică!

– Cu toate eforturile tale, ca medic?

– Și ea este medic, așa că știe cum să se apere. Și se mai apără și în spatele celor doi îngerași pe care mi i-a făcut cadou.

– Felicitări!

– Mulțumesc. Tu nu ai?

– Nu.

– Ascultă, Creștine, tu ții să revezi locurile pe care le cunoști, de când ai plecat, în '91. Nu vrei să cunoști și altele?

– De pildă?

– De pildă, Canada.

– Unde-i asta?

– Pe undeva pe lângă Polul Nord. Dar acum este vară și zăpada nu a coborât din munți.

– Aveți și munți?

– Avem de toate. Chiar și mare, mai încolo.

– Mersi, la Abidjan am marea la un pas.

– Care mare?

– Mă rog, oceanul... cel Atlantic, dacă mai ții minte.

– Și noi îl avem... ca și pe celălalt, zis Pacific. Deci, te așteptăm cu drag la Toronto, eu și Margot.

– Ca celebra regină a Franței?

– Ca ea, dar mai cuminte... Ca și Jimmy și Peter.

– Copiii?

– Ei. Îți plac copiii?

– Îi adoram.

– Dacă vii și-i cunoști pe ai mei, n-ai să-i mai adori...

– Mă tentezi!

– Azi este miercuri. Te aștept vineri la aeroport.

– Ești...

– Știu. Te aștept la ora 16.20. Ca să mă recunoști, am să țin un trandafir galben în mână.

– Te-ai țicnit și...

Dar nu l-am mai auzit, pentru că mi-a trântit telefonul în nas. Să-l mai sun o dată? Inutil, nu va răspunde!

2.

Vineri, la ora 16.10, am aterizat la aeroportul de la Toronto. Soarele ardea conștiincios, aproape ca la mine, la Abidjan. Floarea albastră, agitată în cercuri, mi-a descoperit posesorul. Fostul meu coleg de liceu și cel mai bun prieten din copilărie avea acum ceva mai multă burtică și ceva mai puțin păr, dar compensarea era o mustăcioară tunsă cu grijă, care-i dădea un aspect profesional, de care avea nevoie.

– Măi, ce te-ai schimbat!, a exclamat el. Ai un aer... cum să-i spun?...

– African?

– Exact. Și altă ținută... cum să-i spun și ăsteia?

– Impunătoare.

– Eh, să nu exagerăm. Vino să te îmbrățișez!

Și m-a luat în brațe, ca să mă strângă tare... și să exclame:

– Dar ce mușchi ai! De unde i-ai cumpărat?

– Îi fac la tenis... și la înot... când am timp.

– În România erai vedeta echipei de fotbal, de volei, de...

– Ajunge! La fotbal eram numai în poartă, ca să nu alerg ca un bezmetic după minge, iar la volei stăteam doar la plasă, ca să dau câte o bombă.

Respect – Erai și înalt. Nu ca alții.

– Sper că nu vorbești despre tine.

Tot trâncănind, am ajuns în parking, unde ne aștepta microbuzul lui, marca Chrysler.

– Cum?, am strigat. Asta-i mașina salvării sau a spitalului?

– Dragul meu, nu uita că am doi băieți, care n-au loc pe bancheta din spate a unei mașini normale, fie ea americană! Aici pot să bată și mingea, să facă siesta sau să mănânce gustarea pregătită de mămica lor. Hai, să mergem!

– Mersi! Direcția hotel Hilton.

– Ești nebun? Ce să facem acolo?

– Acolo am reținut o cameră.

– Nici vorbă. O anulăm!

– Cum așa?

– Te-am invitat la mine, nu la hotel.

– Dar...

– Nu-ți fă griji. Nu am un apartament ca voi, în Europa. Am o casă, cu etaj, cu grădină în față și în spate, cu piscină și cu grătar. La parter: salonul, sufrageria, biroul, care-mi servește și de cabinet medical, bucătăria și mai știu eu ce. Iar la etaj, patru dormitoare.

– Mai aștepti încă un copil... sau chiar doi?

– Sunt doctor de nebuni, nu nebun!... Un dormitor e pentru noi, altul pentru copii – mai târziu, fiecare-l va avea pe al lui – și ultimul, pentru oaspeți de seamă.

– Ca mine?

– Tu ești o excepție!... Și tu? Te-ai instalat în Franța sau este doar un loc de odihnă?

– Ambele. Am și eu o casă, la Versailles, dacă știi pe unde se află.

– L-am vizitat, acum opt ani, chiar și palatul lui Ludovic al XIV-lea... O casă, zici?

– Ca și tine... Dar mai mică.

– Normal. Fără copii... Și câte zile stai în ea pe an? Șapte?

– Cam așa. Mai ales de când sunt văduv.

– Te înțeleg... Uite că am ajuns.

– Cum? În palatul ăsta? Ca Ludovic al meu?

– Te-am prevenit.

– Văd și un câine în curte. Bun pentru pază!

– E un labrador, dragul meu. Un câine adorabil, credincios, afectiv, confidentul copiilor... dar ca paznic? Poți să uiți! Ca bun labrador, oricine intră în curte este binevenit, primit cu drag și cu limba în acțiune, de preferință pe față.

– Și cum îl cheamă?

– Cuțu-cuțu.

– Nostim. Are și un nume?

– Oscar.

– Ca premiul american?

– Da. Copiii l-au botezat. Gata, terminus!...

Oscar era, într-adevăr, un adevărat labrador. Mai întâi, l-a primit călduros pe stăpânul său, pe care-l domina cu un cap când și-a pus etichetele pe umerii lui (primire cu drag) și l-a lins pe toată fața (afecțiune deosebită). Eu am coborât la nivelul lui, cum fac de obicei cu toți câinii întâlniți, ca să-i evit primirea cu drag... dar nu și cea de afecțiune. Poziția aleasă de mine i-a ușurat răsturnarea mea pe spate, așezarea lui pe piep-

Restul meu și linsul conștiincios, pe care încercam în zadar să-l opresc.

Hohotele de râs ale celor patru spectatori m-au obligat să mă ridic – cu greu – și să-i salut, cu un zâmbet stupid ca scuză.

– Asta-i prietenul tău?, l-a întrebat frumoasa femeie care bănuiam că era Margot.

– Dar e nostim, papa!, au declarat cei doi băieți, după ce s-au oprit din râs.

– Vă rog să mă scuzați, am încercat să mă justific, dar în fața unui labrador atât de frumos nu pot trece indiferent.

– Îl cheamă Oscar, mi-a precizat băiatul cel mare.

– Știu, i-am răspuns. Și mai știu că pe tine te cheamă Jimmy și pe fratele tău, Peter. Iar pe mămica voastră, doamna Simon Margareta.

Doamna Simon a reînceput să râdă și să-mi spună, după ce s-a potolit:

– Aici suntem în Canada, dragă domnule Thomas. Dacă prietenul tău rămâne Paul, că mai scurt nu se poate, eu devin Margot, iar copiii Jim și Pit! Iar tu, Chris! De acord?

– Ce pot răspunde? Bineînțeles!

– Mam, a intervenit Jim, văd că vorbește bine engleza.

– De ce te miri?, l-am întrebat.

– Păi, ești francez, nu?

– Și francezii nu au voie să vorbească engleza?

– Cei mai mulți, nu!, a precizat tatăl lui.

– Dar el?, a continuat Jim.

– El este mare ștab la Națiunile Unite.

– Ce-i aia Națiunile Unite?, a vrut să știe Jim.

– Dragul meu, l-am lămurit, este o adunare care vrea să pună de acord cele aproape două sute de țări ce se află pe globul nostru.

– Și reușește?

– Nu, bineînțeles! Fiecare țară vrea să-și apere ideile.

– Și atunci, de ce se mai adună?

– Ca să arate că există... și să contrazică ideile altora.

– Gata, copii!, a decis Margot. Hai să-l instalăm pe Chris.

– Ura!, au strigat cele două terori ale familiei.

Camera rezervată era spațioasă, primitoare, mobilată cu gust și chiar cu un buchet de flori într-o glastră.

– E de la copii!, mi-a precizat Margot. Iar aici, mi-a arătat o ușă, este baia ta. În regulă?

– Mai grozav decât la Hilton, trebuie să recunosc.

– Ai dreptate, a continuat Paul, mă duc să anulez rezervarea.

Margot a exclamat, intrigată:

– Cum? Ai reținut o cameră la hotel?

– Normal. Nu vă cunoașteam... nici pe aventurierii ăștia doi și nici voi pe mine.

– Hei, copii!, a strigat Margot. Îl acceptăm pe Chris?

– Ura!, au strigat cei doi, din nou.

– Admis în unanimitate, a decis mama lor. Și acum, să-l lăsăm singur, să-și desfacă bagajele.

– Dar nu are prea multe, a obiectat Jim.

– Chiar, a adăugat mama lui.

M-am simțit să le dau o explicație: